

Πρὶν κατασκευασθῇ αὕτη γνωρίζομεν ἐκ τοῦ Θουκυδίδου, ὡς παρατηρήσαμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ, ὅτι ἡ ἐκ τῶν ὑδατίων πάντως τοῦ βράχου, κατασταλαζόντων εἰς τεχνητάς ὑπονόμους, σχηματιζομένη πηγὴ, ἡ Καλλιρρόη, παρείχετο τὸ ἄσθενές της νᾶμα εἰς τοὺς παναρχαίους Ἀθηναίους, ὀλίγον κατωτέρω τῆς πύλης τῆς τότε μικροπόλεως τῶν. Καὶ ὅταν κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας ἐστέρεινε καὶ αὕτη, φρέατα ἐγγὺς ἀνορυθνέντα ἀντικαθίστων αὐτήν. Δύο τοιαῦτα φρέατα εὐρέθησαν ἐνταῦθα, τὸ μὲν παρὰ τὴν δεξαμενὴν Α, τὸ δὲ παρὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον. Τὰ φρέατα ταῦτα κατεχώσθησαν κατόπιν ὅταν ὁ Πεισιστράτος κατασκευάσει τὴν Ἑννεάκρουνον καὶ ὅτι τοῦτο πράγματι συνέβη ἀποδεικνύουσι τὰ θραύσματα ἀγγείων τοῦ ρυθμοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὰ ὅποια καὶ μόνον εὐρέθησαν μεταξὺ τῶν ἐν τῇς φρέασι χωμάτων. Καὶ τοῦτο ἄρα προσέρχεται ὡς νῆα ἀποδείξεις τοῦ ὅτι ἐπὶ Πεισιστράτῳ πλουσιοπάροχος τις κρήνη κατέστησε περιττὰ ὅπως τὴν πρῶην Καλλιρρόην, οὕτω καὶ τὰ φρέατα ἐκεῖνα. Ἄλλως δὲν ἤθελον καταχωσθῇ ταῦτα ἀκριβῶς κατὰ τοὺς χρόνους τούτους.

Αἱ ἀνασκαφαί, ἂν καὶ ἐγγίξουσιν ἤδη εἰς τὸ τέρμα των, δὲν ἐτελείωσαν ὅμως ἀκόμη.

ΓΕΩΡ. ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Συνεδρίασις τῆς 21 Δεκεμβρίου 1892. — Διελέχθησαν ὁ ἐν Ἰνσβρουκ τῆς Αὐστρίας καθηγητῆς κ. E. Reisch περὶ τοῦ Ἡφαίστου τοῦ Ἀλκαμένους, ὁ κ. G. von Hiller περὶ ἐπιγραφῶν τῆς Ρόδου, ἐν αἷς μνημονεύονται καλλιτέχναι Ρόδιοι, καὶ ὁ διευθυντῆς τῆς σχολῆς κ. Δαίρπελδ περὶ τῶν παρὰ τὴν Ἑννεάκρουνον ἀνασκαφῶν. Ὁ κ. Reisch ὠρίθη ἐκ τῆς ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ τῆς συναγωγῆς Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν ὑπ' ἀρ. 319 ἐπιγραφῆς, ἐν ᾗ γίνεται λόγος περὶ τῆς γενομένης δαπάνης κατὰ τὴν ἀνέγερσιν δύο ἀγάλματων καὶ δὴ ὠρισμένως μνημονεύεται «μισθὸς τοῖς ἐργασμένοις τὸ ἄνθεμον ὑπὸ τὴν ἀσπίδα». Τὰ δύο ταῦτα ἀγάλματα («μισθὸν τῷ εἰσαγαγόντι τὸ ἀγάλματι καὶ στήσαντι ἐν τῷ νεῷ») φέρεται ἐν τῇ ἐπιγραφῇ) ὑποθέτει ὁ κ. Reisch στηθέντα ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἡφαίστου καὶ τὴν ἀσπίδα εἰς τῇς Ἀθηνᾶν ἀναφέρον, πιθανώτατα εἰκάζει ὅτι πρόκειται περὶ τῆς παρεστηκυίας τοῦ Ἡφαίστου Ἀθηνᾶς ἐν τῷ ὑπὲρ τὸν Κεραμεικὸν (τὴν ἀγορὰν δηλονότι τῶν Ἀθηνῶν) καὶ τὴν βασιλείον στοὰν κειμένῳ ναῷ τοῦ Ἡφαίστου, ὅστις κακῶς νῦν φέρεται τοῦ Θησεῖος τὸ ὄνομα (Παυσαν. I 14, 5). Ὁ ναὸς οὗτος ἔκειτο ἐν τῇ συνοικίᾳ τῶν Χαλκῶν, ὀλίγους καὶ ἥμερον ἐκεῖ που ἔχουσιν ἰδρυμένα τὰ ἐργαστήρια, καὶ ἡ θέσις αὕτη ἐξηγεῖ τὸν συνδυασμὸν τῶν δύο προστατῶν θεοτήτων τῆς τάξεως ταύτης τῶν βιομηχανίων Ἀθηναίων. Τὸ ἀγάλματι τοῦτο τῆς Ἀθηνᾶς ἦρτε κατόπιν ὁ λαλῶν ν' ἀνεῖρῃ μεταξὺ τῶν σωζομένων τύπων αὐτῆς καὶ διὰ μακρῶν τὰ τοῦ θέματος τούτου ἀναπτύξας καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ τύπος αὐτῆς ἐπανέρχεται ὄντως ἐν τῇ Βορρησίᾳ Ἀθηνᾶ. Ταύτης ἡ ἀσπίς στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὑπ' αὐτὴν δὲ παρατηρεῖται ἄνθεμον. Τοιουτοτρόπως συσχετίζει πρὸς τοῦτο τὸ ἐν τῇ μνημονευθείσῃ ἐκείνῃ ἐπιγραφῇ ἀναφερόμενον ἄνθεμον. Ἀλλ' ὁ ναὸς τοῦ Ἡφαίστου σώζεται εὐτυχῶς ἐτι, καὶ ἐκεῖνο, ὅπερ οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ἐστοχάσθη, προτείνει ὁ κ. R. νὰ γίνῃ νῦν, ν' ἀνασκαφῇ δηλονότι τὸ ἔδαφος τοῦ σηκοῦ παρὰ τὸν δυτικὸν τοίχον πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν θεμελίων τοῦ βράθρου τοῦ ἀγάλματος. Ἄν ἐπὶ τοῦ βράθρου τούτου ὄντως ἴσταντο τῶν δύο θεῶν τὰ ἀγάλματα, τοῦτο θ' ἀποδειχθῇ ἡμέσως ἐκ τοῦ σχήματος καὶ μεγέθους αὐτοῦ. Ὁ κ. Δαίρπελδ ἀνεκοίνωσε διὰ τοῦτο ἡμέσως εἰς τοὺς παρόντας ὅτι ἡ σχολὴ θὰ ζητήσῃ τὴν ἄδειαν παρὰ τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως πρὸς ἐξερεύνησιν τοῦ χώρου τούτου. — Ὁ κ. von Hiller ἀνευρίσκει ἐν Ροδίαις ἐπιγραφαῖς σειράν καλλιτεχνῶν ἀρχαίων κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ πρώτου πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος, ἀνγκάζοντες ἐπομένως εἰς ἄλλην ἐποχὴν ἢ ἐκείνην

εἰς ἣν ἄλλοι σοφοὶ συμπεριέλαβον πάντας τοὺς καλλιτέχνας τῆς Ρόδου, τὴν ἀπὸ τοῦ 220 μέχρι τοῦ 168 πρὸ Χριστοῦ. Ἀμφοτέρων τῶν ῥητόρων τὰ θέματα ἦσαν πραγματεῖαι διεξοδικαὶ πλήρεις λεπτομερειῶν ἐπιστημονικῶν καὶ συμβολῶν σπουδαίων εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς τέχνης. — Ὁ κ. Δαίρπελδ ἐσημείωσε τὴν ἀνεύρεσιν δύο φρεάτων καταχωσθέντων ἤδη κατὰ τὸν βον π.Χ. αἰῶνα, ὡς μαρτυροῦσι τὰ ἐν τοῖς χωμασιν αὐτῶν θραύσματα ἀγγείων τοῦ ρυθμοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τὸ κτίσμα τοῦ Πεισιστράτου κατέστησε τὰ φρέατα ταῦτα περιττά, διὰ τοῦτο δὲ καὶ τόσον ἐνωρὶς κατεχώσθησαν. Τοιουτοτρόπως νέον τεκμήριον προστίθεται εἰς βεβαίωσιν περὶ τῆς κατὰ τὸν χρόνον τούτον ὑπάρξεως τῆς Ἑννεάκρουνον, ἧς τὴν θέσιν μαρτυροῦσι τὸ τε μέγα ἐνταῦθα τελευτὸν ὕδαγωγεῖον καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ εἰς παρακειμένην κατεστραμμένην δεξαμενὴν τὸ ὕδωρ φέροντες πηλῖνοι ἀρχαιότατοι σωλῆνες.

ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ

Ὁ Πეტτενκόφερ περὶ χολέρας.

Εἰς τὴν Ἱατρικὴν ἐταιρίαν τοῦ Μονάχου ὁ διάσημος καθηγητῆς τῆς Ὑγιεινῆς Πეტτενκόφερ ὠμίλησε περὶ χολέρας, ἐξέθηκε δὲ τὰς ἐν Ἀμβούργῳ παρατηρήσεις του, καὶ ἀνέπτυξε τὰ ἐξ αὐτῶν ἐπιστημονικὰ πορίσματα. Ὁ Πეტτενκόφερ νομίζει τὴν περὶ μεταδόσεως θεωρίαν ἐντελῶς σαθράν. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἤδη ἐξέφερον οὗτος τὴν γνώμην, ὅτι ἡ χολέρα γεννᾶται ἐξ εἰδικοῦ σπέρματος, ὅπερ ὅμως μόνον ὑπὸ τινος συνθήκας, αἵτινες καλοῦνται ὑπ' αὐτοῦ τοπικαί, χρονικαί, καὶ ἀτομικαί προδιαθέσεις, δύναται ν' ἀναπτύχθῃ. Μὲ αὐτὴν τὴν γνώμην ὅμως δὲν συμφωνοῦσιν αἱ ιδιότητες τοῦ ὑπο τοῦ Κῶν ἐν τοῖς ἀποχωρήματι τῶν χολερίων τῶν εὐρεθέντος κομματσοιδῶς βακτηριδίου· τὸ ἐν λόγῳ βακίλλιον δὲν δύναται ὡς ἐκ τούτου νὰ εἶνε μόνον αὐτὸ ὁ πρόξενος τῆς χολέρας. Ὅπου ἡ χολέρα παρίσταται ἐπιδημικῶς, ὑπάρχει ἀναγκαιῶς τοπικὴ προδιαθέσις. Ἀτομικὴ προδιαθέσις ἄνευ τοπικῆς προδιαθέσεως δὲν φέρει ἐπιδημίαν χολέρας. Ἡ δὲ τοπικὴ προδιαθέσις εὐνοεῖ μὲν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς χολέρας, ἀλλὰ τὴν ἀτομικὴν προδιαθέσιν δὲν μεταδίδει.

Ὅτι τὸ κομματσοιδῶς βακτηρίδιον δὲν ἰσχύει μόνον αὐτὸ νὰ γεννήσῃ χολέραν δύναται νὰ ἀποδειχθῇ (κατὰ τὸν Πეტτενκόφερ πάντοτε) μόνον διὰ πειραμάτων μόλυσμῳ δι' αὐτοῦ ἐπ' ἀνθρώπου, ὅστις ἐξ ὅλων τῶν ἐπὶ γῆς πλασμάτων μόνος εἶνε ἐπιδεκτικὸς χολέρας. Ἀνάγκη ὅμως ὅπως τὰ πειράματα τοῦ μόλυσμῳ γίνωσιν εἰς μέρος ὅπερ ἡ ἔχει ἀποδειχθῇ ἐλεύθερον χολέρας, ὅπως τὸ Λυών, ἡ Στουτγάρδη κτλ., ἡ εἰς μέρος τὸ ὅποιον καὶ ἐν ἀκόμῃ ἄλλοτε πρὸς καιρὸν ἦτο ἐπιδεκτικὸν χολέρας, πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἶνε, ἐκεῖ δηλ. ὅπου τὸ χολερίκον σπέρμα δὲν δύναται νὰ διαδοθῇ, ὅπως π. χ. εἰς τὸ Μόναχον κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Ἐκ τούτων ὁρμώμενος ὁ Πეტτενκόφερ κατέπλε μέγαν ἀριθμὸν κομματσοιδῶν βακτηριδίων, τὰ ὅποια εἶχε προμηθευθῇ ἐκ προσφάτου καλλιτεργείας τοῦ καθηγητοῦ Γάφκου ἐξ Ἀμβούργου· μετὰ τὸν Πეტτενκόφερ τὸ αὐτὸ πείραμα ἔκαμεν ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ ὁ καθηγητῆς Ἐμμεριχ. Οἱ δύο πειραματισταί, μόλοντι πρότερον ἐξουδετέρωσαν τὸ γαστρικὸν ὕγρὸν τοῦ στομάχου των, οὔτε ἔμετον οὔτε διάρροϊαν ἔσχον. Ἡ γενικὴ των κατὰστασις διέμενεν ἀδολοφῆς, εἶχον ἐξαίρετον ὄρεξιν, καὶ οὐδαμῶς διάρροϊαν. Ἡ μικροβιολογικὴ ἐξέτασις τῶν ἀποχωρημάτων ἀπέδειξε πληθὺν βακτηριδίων χολέρας.

Μὲ μόνον τὰ χολερίκα βακίλλια ἀλλὰς δὲν δύναται κατὰ τὸν Πეტτενκόφερ νὰ ἐξηγηθῇ καὶ μία ὁλόκληρος σειρά βεβαίων ἐπιδημικῶν περιστατικῶν, π. χ.

ἡ μὴ κατὰ καιροὺς μετάδοσις τῆς χολέρας εἰς τὸ Βερολίνον κατὰ τὴν ἔκρηξιν ἐπιδημίας ἐν Ἀμβούργῳ, καὶ ταναπαλιν, μολονότι αἱ δύο πόλεις διαρκῶς εὐρίσκοντο εἰς ἀδιάκοπον ἐπιμιξίαν.

Ἄλλως δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὴν φύσιν τοῦ κομματοειδοῦς βακίλλου τὸ ὅτι εἰς Βερολίνον καὶ Ἀμβούργον ἡ χολέρα ἀπὸ τοῦ 1831, πάντοτε μόνον κατὰ τὸ θέρος καὶ οὐδέποτε κατὰ τὸν χειμῶνα ἐξερράγη. Ὁμοίαν πρὸς τὸ θέρος προτίμησιν ἔδειξεν ἡ χολέρα ὡς γνωστὸν καὶ εἰς ὅλην τὴν Πρωσίαν ἀπὸ τοῦ 1848—1859, ἥτοι ἐν διαστήματι 12 ἐτῶν πάντοτε ἀνεφάνη κατὰ τὸ θέρος, ὡς καὶ εἰς τὴν πατρίδα τῆς τᾶς Ἰνδίας κατ' ἔτος συμβαίνει.

Ὁ Πetteνκόφερ ὠμίλησεν ἐπὶ πλέον περὶ τῆς ἐπιρρείας τῆς βρογχῆς εἰς τὴν γένεσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ἐπιδημίας τῆς χολέρας. Ἡ ἔκτακτος ξηρότης τοῦ θέρους τοῦ 1892 ἐν Ἀμβούργῳ, ὅπου κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ θέρους μόνον τὸ ἥμισυ τοῦ μέσου ὅρου τῆς συνήθους ποσότητος τοῦ ὕδατος παρατηρήθη, ἔκαμε τὴν ἀνεπαρκῶς ἐξυγιασμένην ταύτην πόλιν ἐπιδεκτικὴν χολέρας. Ἐν τῷ ὠμίῳ ἔτι ὁ Πetteνκόφερ περὶ τῶν ἤδη παραδεδεγμένων καὶ ἐν χρήσει γνωμῶν πρὸς τὴν μὴ περαιτέρω ἀνάπτυξιν τῆς χολέρας καὶ παρέσχε πολλὰ λίαν ἐνδιαφέροντα διδάγματα. Αἱ καθάρσεις, κατ' αὐτὸν, εἰσὶν ἀνωφελεῖς, πρέπει οἱ ἀνθρωποὶ νὰ προσπαθῶσι νὰ ὦσιν ἀπρόσβλητοι, ὅπερ ἴσως ἐπιτυγχάνεται ὅπως καὶ εἰς τὴν εὐλογίαν, καὶ νὰ ἐξυγιαίνωσι τὰς πόλεις. Τέλος πρέπει νὰ δίδωνται εἰς τὸ κοινὸν ὁδηγίαι. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην ὅμως τὰ πράγματα εὐρίσκονται εἰς δυσάρεστον κατάστασιν.

Ἡ γνώμη τοῦ Βίρχωβ ἐπὶ τῶν ἀνακοινώσεων τοῦ Πetteνκόφερ.

Ὁ καθηγητὴς Βίρχωβ ἔλαβεν ὡς θέμα εἰς τινὰ τῶν τελευταίων παραδόσεών του τὰς ἀνακοινώσεις ταύτας τοῦ Πetteνκόφερ περὶ τῆς φύσεως τῆς χολέρας. Δὲν εἶνε πρώτη φορά, εἶπε, καθ' ἣν ὡς αἷτιον ἀσθενειῶν καταγγέλλησαν μικροργανισμοί, οἵτινες βραδύτερον ἀπεδείχθησαν ἀβλαβεῖς. Οὕτω ἐνόμιζον πρότερον ὅτι διὰ τοῦ μύκητος τῆς ζυμώσεως παράγονται ἀσθένειαι, καὶ ἀπηγόρευσαν τὴν χρῆσιν τῶν ποτῶν ἅτινα περιεῖχον τοιοῦτον, ὡς π. χ. τὸν κακῶς ἐξυμωμένον ζυθὸν, μέχρις ὅτου δι' ἐνέσεων εἰς ζῶα ἐβεβαιώθησαν περὶ τοῦ ἀβλαβοῦς τοῦ μύκητος τούτου. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ὑπὸ τοῦ Πetteνκόφερ ὡς μοναδικὴν αἰτίαν καταγγελλομένας τοπικὰς προδιαθέσεις, πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐξηκριβώθη ὑπὸ τῶν ἱατρῶν ἡ μεγάλη σπουδαιότης αὐτῶν. Ἐν τούτοις δὲν δύναται αὐτὸς οὗτος (ὁ Βίρχωβ) νὰ παραδεχθῇ τὴν ἀποδιδουμένην αὐταῖς σημασίαν. Ὅταν εὕρισκῃ τις εἰς μέρος τι τῆς γῆς δάση πεύκων, καὶ εἰς ἄλλο μέρος δάση ἐλατῶν, πρόδηλον ἐστὶν ὅτι διὰ τὴν βλάστησιν ταύτην προϋπάρχει ἐκάστοτε τοπικὴ προδιάθεσις· πρέπει ὅμως νὰ ἐμολογήσῃ τις ὅτι τὰ δένδρα ταῦτα κάλλιστα καὶ εἰς ἄλλας θέσεις θὰ ἠῤῥανον. Πρὸς τοῦτο θὰ ἦτο ἀναγκαῖον ὅπως οἱ φορεῖς τῆς ζωῆς αὐτῶν, δηλ. οἱ σπόροι καὶ οἱ βλαστοὶ αὐτῶν, κομισθῶσιν ἐκεῖ. — Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὰ βακτηρίδια τῆς χολέρας. Ταῦτα εἰσὶν ἀναντιρρήτως ἀναγκαῖα πρὸς γένεσιν τῆς νόσου· ἐφ' ὅσον ὅμως δὲν συναντῶσιν εἰς σῶμά τι τὰς ἀναγκαίας συνθήκας, πορεύονται εἰς ἄλλο, χωρὶς νὰ προσενηύσωσι βλάβην. Τὰ βακτηρίδια λοιπὸν εἶνε, οὕτως ἐπέρανεν ὁ διάσημος σοφός, τὸ αἷτιον τῆς ἀσθενείας, χωρὶς νὰ ἀποτελῶσιν αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν ἢ τὴν οὐσίαν τῆς ἀσθενείας· ἡ τελευταία αὕτη συνίσταται εἰς τὰς ὑπὸ τῶν βακτηριδίων προξενουμένας μεταβολὰς ὑπὸ εὐνοϊκὰς δι' αὐτὰ συνθήκας. (P*)

ἈΝΑ ΤΟ ἈΣΤΥ

Τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς ἐφετινῆς πρωτοχρονιάς ἦτο ὅτι διήλθεν ἄνευ χαρτοπαγνίου. Ἡ ἀστυνομικὴ διάταξις, ἡ τόσα παράπονα καὶ διαμαρτυρίας ἐγγείρασα, ἐτηρηθῇ αὐστηρῶς. Τὰ καφενεῖα ἔκλεισαν ἐνωρίς, ἡ δοκιμὴ τῆς τύχης περιωρίσθη εἰς τὰς οἰκίας, — ἂν καὶ τὸ περιωρίσθη δὲν εἶνε ἴσως ἡ κατάλληλος λύσις, — ἡσυχία καὶ τάξις ἐπεκράτησε μοναδική, ἔμεινε δὲ λευκὸν τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον εἰς ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἄλλοτε συνέβαινον αἱ περισσώτεραι φιλονεικίαι καὶ ρήξεις αἱματηραί. Τὸ σύμπτωμα εἶνε ἀληθῶς εὐάρεστον καὶ μὰς ἀποσπᾷ ὀλόψυχον καὶ εὐλικρινῆ τὴν εὐχὴν: Καὶ τοῦ χρόνου.

Ὁ Βασιλεὺς οἰκουρεῖ ἀδιαθετῶν. Εἰς τὴν δοξολογίαν παρευρέθη μόνῃ ἡ Βασίλισσα μετὰ τῶν Βασιλοπαίδων. Τὸ χειροφιλήμα ἀνεβλήθη. Βροχὴ ἱκανὴ τὴν πρωίαν καὶ ἱλὺς δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Ἐνεκα τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως ἡ κίνησις εἰς τὰ ἐμπορικὰ τῆς πολυτελείας μετρία. Τὴν παραμονὴν εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού ἡ ὑποδοχὴ τοῦ Νέου Ἑτοῦς στερεοτύπως πολυθρόμβος ἀλλ' ἄνευ νέας ζωῆς. Αἱ πεζαὶ ἐπισκέψεις, αἱ τόσῳ συνήθως ἀνιαιραί, δύσκολοι ἐφέτος καὶ ὡς ἐκ τῆς λάσπης τῶν ὁδῶν, τῆς ἀπεριγράπτου. Ἰδοὺ ἡ συνοπτικὴ περιγραφὴ τῆς ἀθηναϊκῆς πρωτοχρονιάς.

Πόσον ὠραία, πόσον φαιδρὰ καὶ ἐν ταυτῷ συγκινητικὴ ἡ ὑπὸ τῆς Ἀκροπόλεως ὀργανωθεῖσα ἐορτὴ τῶν ἀπόρων παιδῶν! Ὑπὲρ αὐτῶν ἡ ἀμερικανίζουσα ἐφημερίς ἤνοιξεν ἔρανον, συνήχθη δὲ ἀρκετὸν ποσόν, ὥστε νὰ ἐποδηθῶσι διακόσια παιδιὰ, νὰ ἐνδυθῶσιν ἱσάριθμα κοράσια, νὰ φιλοδωρηθῶσιν ὅλα καὶ νὰ παρευρεθῶσι μετὰ τῶν διδασκάλων τῶν εἰς μίαν ἀπογευματινὴν παράστασιν τοῦ Ποικίλου, χάριν αὐτῶν δοθεῖσαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγένετο καὶ ἡ τελετὴ τοῦ Δένδρου. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἐδοκίμασε μερικὰς ἀπογορευσεῖς ἡ Ἀκρόπολις. Ἐξάφνα πόσον ὀπισθοδρομικοὶ εἴμεθα ἀκόμη, τῆς ἀπέδειξεν ἡ σχολαστικὴ ἐπιμονὴ τῶν διδασκάλων, ἀρνούμενων νὰ ὀδηγήσωσι τὰ πτωχὰ παιδιὰ εἰς παράστασιν παντομίμας, μήπως... διαφθαῶσι· πόσον δὲ ἡμεθα ἀδιάφοροι πρὸς πᾶν καλὸν τῇ ὑπενθύμισεν ἡ ἀποχή, ἡ σχεδὸν ἐντελής ἀποχή, ὅλων τῶν λεγομένων φιλανθρωπῶν ἀπὸ τοῦ ἐράνου. Ἀλλὰ καὶ οὕτως ἡ ἐορτὴ ἐγένετο ὠραία, ἐγεννήθησαν δὲ πολλὰ ἐλπίδες ὅτι κατ' ἔτος θὰ γίνεταί ὠραιότερα.

Καὶ διὰ νὰ τελειώσωμεν μὲ τὴν Πρωτοχρονίαν, ἃς ρίψωμεν ἐν βλέμμα καὶ εἰς τὰ παιδικὰ ἀθύρματα τοῦ ξυλουργείου τοῦ ἐν Βυτίνῃ Γεωργικοῦ Σταθμοῦ. Τὰ προϊόντα ταῦτα βιομηχανίας, μόλις γεννωμένης παρ' ἡμῖν, ἡ Κυβέρνησις παρέδωκε πρὸς πώλησιν εἰς τὸ Βι-